

Den högsta umgängesformen

De etablerade konstmännen tar mest plats på Market, men yngre uppstickare som Yngvild Saeter och David Molander gör starkast intryck.

Av Sinziana Ravini 13.04.19 Rapport

Yngvild Saeter ställer ut hos Andréhn-Schiptjenko Gallery. Foto: Jean-Baptiste Béranger.

Konst och prostitution har alltid hängt ihop. Baudelaire såg rentav viljan att behaga som den högsta umgängesformen. Även Gud är prostituerad, skriver han i *Spleen i Paris*, för han är så starkt beroende av människors kärlek. Mot prostitutionen finns bara ett botemedel – den totala isolationen. Men vilka konstnärer kan unna sig att undvika allt vad publik och konstmarknader heter? Nej, konstnärerna behöver sin publik, sin marknad och offentliga arenor. Frågan är hur långt de är beredda att gå för att behaga dem, och hur modiga gallerister och samlare de har till sitt förfogande. Det är just detta växelspel jag försöker se när jag besöker den fjortonde upplagan av Market på Liljevalchs Konsthall i Stockholm

På årets Market medverkar totalt 35 gallerier och närmare 50 konstnärer. Film och fotografi lyser med sin frånvaro, men här finns desto mer färgglatt måleri och hantverksbaserade uttryck, textilkonst och keramik. Nytt för i år är expansionen mot utom-nordiska gallerier, och ett större fokus på konstnärer med etablerade internationella nätverk. Huvudsponsorn är Goldman Sachs, banken som satte igång en av vår tids största ekonomiska kriser. Det är inte första gången som konsten får operera som samvetstvätt, och sannolikt inte heller den sista.

Salarna på Liljevalchs är vackert ljussatta och konsten är för det mesta väl installerad. De flesta gallerierna har valt att presentera en enda konstnär och bara visa ett begränsat antal verk, vilket gör att konsten kommer bättre fram än på många andra konstmässor.

Bjarne Melgaard ställer ut hos Knäpper-Bohman Gallery.

Intressanta samarbeten

Men här finns också intressanta samarbeten, som det mellan konstnätverkaren Hanna Isaksson och målaren Anders Knutsson, representerade av Knight Web Gallery från London. Under större delen av helgen kommer man att kunna se Isaksson väva dukar vid en stor vävstol, vilka senare kommer att täckas av Knutssons monokroma färgsjok. Några av målningarna hänger på väggarna intill vävduken. Det är inte riktigt min cup of tea, men jag tycker om samarbetsidén och hade gärna sett fler performativa verk i samma anda på Market.

Inte heller London- och Oxfordbaserade Samson Kambalus psykogeografiska synkretistiska kulturer, och nationsflaggor som omtolkats via barndomens bubbelgumpaket berör mig något vidare. Kambalu ställer ut hos Nordenhake, och har även iscensatt sig själv ute i naturen vid ett skeppsvrak, där han se ut att ge order åt en osynlig besättning. Ärligt talat känns det som att jag har sett liknande verk tusentals gånger förut, men med tanke på frånvaron av politiskt engagerade och diskursiva verk på Market i övrigt, så känns valet ändå viktigt och angeläget. Men Kambalu hade behövt mer plats och ett mer dämpat ljus, för som det är nu så äts hans små filmprojektioner upp av det starka dagsljuset i konsthallens huvudsal.

Samson Kambalu ställer ut hos Nordenhake. Foto: Jean-Baptiste Béranger.

Mitt emot, Nathalie Djurberg, representerad av det italienska galleriet Gio Marconi, som har valt att visa några burleska korvsskulpturer, samt några av hennes senaste videoverk som hon gjort tillsammans med Hans Berg. Den starkaste *Allowed To Step On This Nice Carpet* visar en panter, en elefant och en röd djävul som grämer sig över sitt förflutna, och säger något i stil med: «I was dumb and awful to myself, without point, hope or rescue». Det är inte varje dag man ser en djävul uppbåda en så nobel känsla som ånger. Men jag önskar att Djurberg och Berg kunde lägga lika stor tid på att utforska sina karaktärs psyken som på animeringen av deras kroppar. Här hade videon kommit mer till sin rätt om de hade fått en black box och inte reducerats till en simpel visning på en TV-skärm utan sittmöjligheter.

Två höjdpunkter

En av de konstnärer som kommer till sin rätt, utan att förlora varken i radikalitet eller originalitet, är norska Yngvild Saeter, vars polymorfa motorcykelkarosser hänger likt altartavlor eller vapensköldar på väggarna. Jag har nog aldrig sett en mer barockt njutningsfull och oväntad sammanblandning av punk, nationalromantik och raggarkultur. Saeter berättar att hon var med om en nära-döden-upplevelse i samband med en hjärnoperation, och att ett par motorcykelkarosser då uppenbarade sig för henne som ett yttre gudomligt skydd. «Att jag dog räddade mitt liv», säger

hon, och lägger snabbt till, «mitt psyke, ja allt». Att tala med Saeter är som att möta en naturkraft, ett sändebud från framtiden. Det förvånar mig inte att det är just Andréhn-Schiptjenko som representerar henne, för de har alltid satsat på punkiga konstnärer som vågat ta stora estetiska risker.

David Molander, *Den gröna ruinen*, 2019. Courtesy Cecilia Hillström Gallery.

Min andra starka upplevelse är David Molanders digitala målningar som sammanför bilder på ruiner, landskap och människor med museer och auktionshus i extatiska kompositioner. Varje bild öppnar mot en annan bild, liksom skärmarna på en dator på jakt efter oändligheten. De starka färgerna i denna sublimerade kitschvärld gör att landskapen ser ut att ha målats av en återuppstånden Fragonard on speed. Jag fascineras av den otroliga detaljrikedomen, och av att Molander lyckats få bilderna att se både extremt platta och djupa ut samtidigt. Jag återvänder till Cecilia Hillström Gallerys båå gång på gång, och varje gång upptäcker jag en ny dimension, en ny detalj, ett nytt spår i Molanders bilder.

Rebeller som målar

På Market får jag även återse en före detta student, Valands gamla rebell målaren Jim Thorell och hans kromatiska symfonier, *Trippy Teapot Topography*, som visas hos Stockholmsbaserade Loyal Gallery. Jag får också stifta bekantskap med den för mig tidigare okända Hannaleena Heiska vars esoteriska camouflageteckningar visas hos Helsinki Contemporary, och beundra Jonathans Meese animaliska fuckyou-målningar hos Gerhardsen Gerner (Oslo/Berlin) liksom Bjarne Melgaards organiserade kaosfresk som gjorts i samarbete med Snøhetta och som skildrar honom och hans partner i olika vardagssituationer. Melgaard ställer ut hos Stockholmsbaserade Knäpper-Bohman Gallery.

Här finns också kontemplativa verk som Silja Rantanens fornegyptiska saltmosaikverk hos Helsingfors-baserade Galerie Anhava. Rantanen visar också sin *Krig och fred*-fresk, en lång målning bestående av 111 tegelformade delar som skildrar bokens delar i olika färgskalor.

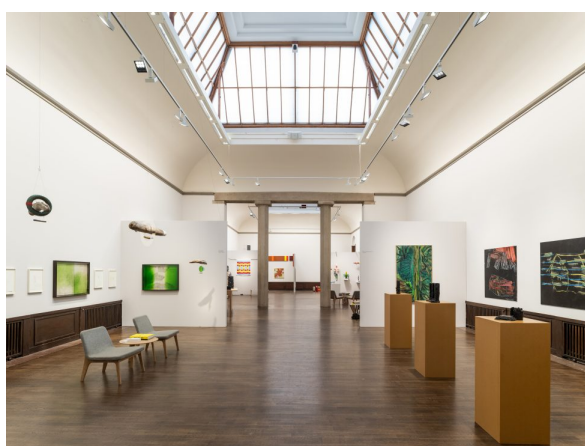

Installationsvy med verk av Mie Olise Kjærgaard hos Hans Alf Gallery. Foto: Jean-Baptiste Béranger.

Männen äger marknaden

Även Torbjörn Rødlands fotografier där gamla och unga sexualiserade kroppar möts i närmast kyrkoikoniska dimensioner, hos Oslo-baserade Standard, och Christian Schmidt Rasmussens prismatiska färgmålningar hos Köpenhamn-baserade Kant, är en fröjd för ögat. De konstnärer som förvånar minst är Matias Faldbakken, Olafur Eliasson och Per Kirkeby, vars konst hade mått bra av att visas ur ett nytt perspektiv. Dessutom saknar jag fler feministiska, queercybernetiska, post-antropocentriska och spirituella verk. Det är männen som hörs och syns mest, vilket jag hoppas att det blir ändring på till nästa år.

Market skulle kunna bli en sann plattform för upptäckter av nya konstuttryck, ett laboratorium för den konstvärld som ska komma. Men det kräver att samlarna hänger med i utvecklingen. Ja, helt enkelt att hela den nordiska samlingskulturen genomgår en revolution, och slutar att nöja sig med att samla på en konventionell, dekorativ konst som bekräftar status quo. Samlarna behöver också bli flera, för som det är nu, är det ytterst få som faktiskt samlar på nutida konst. När jag lämnar Market inser jag plötsligt vilken stor kulturgärning nordiska gallerier skulle kunna göra om de lyckades få folk att på allvar börja intressera sig för, samla, sponsra och stödja konsten, för ja, konsten behöver pengar. Så har det alltid varit och så kommer det alltid vara.

Installationsvy med verk av Ólafur Eliásson (hos i8 Gallery) till vänster, och Per Kirkeby (hos Bo Bjerggaard) till höger. Foto: Jean-Baptiste Béranger.

Third World Gay Revolution, 15.04.19, kl. 08:39

16.) We (fags, dykes, trans, non-binary, perverts, sex-workers, migrants, refugees, the unemployed, the poor, the homeless, etc.) want a new society—a revolutionary socialist society. We want liberation of humanity, free food, free shelter, free clothing, free transportation, free health care, free utilities, free education, free art for all. We want a society where the needs of the people come first. We believe that all people should share the labor and products of society, according to each one's needs and abilities, regardless of race, sex, age or sexual preferences. We believe the land, technology and the means of production belong to the people, and must be shared by the people collectively for the liberation of all.

NOW!

Windy Fur Rundgren, 13.04.19, kl. 17:22

Smaken är olika, tur är väl det. För Nej Kråkmotorcyklar är sannerligen inte senaste ropet, om du frågar moi, nittioalet var intressant för ca tio år sedan,,nej förlåt nittioalet som estetiskt cyborg-uttryck hade sin samtida flirt i konsten, musik och modevärlden redan i början av 00-talet, influerade av bla Björks All is full of love (1999) eller Matthew Barneys Cremaster (1995) som visades och jag förundrades över 2003 på Guggenheim Berlin. Kom igen, kråkmotorcyklar och fallna änglar i uppblåsbar plast, i någon slags ”homemade-world of warcraft-format” känns väldigt mycket igår och då är jag snäll, tänk ”Sharon Needles kisses Alaska eller, för er som är lite äldre: Sisters of Mercy hånglar med Banane Al Cioccolato”. Fast vänta, Jo det är fortfarande snyggt i modemagasin eller som reklam, likt plötsliga inlägg i debatten, men som Konst ser jag bara en förbipasserande energi som cringar sig fast vid gårdagens populärkultur eller poesiuppläsningen på studentskivan: För att inte vara Tidens plågade slavar, berusa er utan hejd! Med vin, poesi eller dygd. Baudelarie = G ä s p.

Jag själv Ser fram emot fler Kvinnliga konstnärer som likt den maskulina målaren Jenny Grip på Galleri Forsblom på Market som, med många fler kvinnor där, tar sig själv på djupaste allvar och tar sig själv en lika självklar position i konstvärlden, som männen har och ofta tagit för given. Män åker ofta bananmacka på bara sinnebilden av att de är genier så fort de rör lite på d(k)uken med sina penslar. – åå så intressaant,,titta ,,men,,Schh säg inget. Lovar! Nåväl, att vara en skicklig målare, som Grip uppvisar, kräver enormt mycket nedlagd tid och år efter år med undersökande tekniker av hur färg och duk beter sig. Och jag tycker det är SÅ befriande med konst som är bra även fast hon inte drar av sig t-shirten och tittar drömskt in i kameran. Dessutom tänker jag aldrig ignorera konst som är utsökt bara för att det är en man som utfört den. Det vore att gå miste om många bra upplevelser. Jag ser fram emot fler Kvinnor som vågar vara lika torra, tysta, tjocka, galna, osexiga som upplyfta män och som vågar ta plats i Tystnaden, måla monumentala Monokromer eller vågar måla ett helt bibliotek med bokryggar i finaste akvarell, vad som helst, folkligt, tjurskalligt, udda, men en samtida konstscen där ALLA kvinnor i sin egen fria och obundna övertygelse vet att deras Arbete är lika viktigt som männens, Det, är jämställdhet och up to date, på ett mångt mycket bredare plan.

Ola Gustafsson, 13.04.19, kl. 13:54

Tack Frans Josef, för infon.

<https://kunstkritikk.se/kodet-er-stromforende/>

/ Ola

Ola Gustafsson, 13.04.19, kl. 12:12

Hej Sinziana

Missade dig på Monopol, tänkte bara att Maria Lassning och Ulla Wiggen samt yngre kollegan Charlotte Walentin, hade varit fina motpoler till att ”männen äger marknaden”. Men det kanske kommer en artikel på siten om det med?

Med vänlig hälsning, Ola Gustafsson (part i målet, men glad att bli Maria Lassning visas för första gången i Norden)